

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobkyně: X
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Eduardem Belšánem
sídlem Berounská 107, 270 61 Lány

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. X, č. j. X, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustila z nedbalosti tím, že dne 11. 1. 2020 v čase kolem 6:10 hodin v Mostě v ulici Lipová u restaurace Star neuposlechla výzvy strážníků Městské policie Most „Jménem zákona, nevměšujte se do služebního zákroku“, čímž neuposlechla výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
2. Za toto jednání jí byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), v návaznosti na § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Na základě § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky jí byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. Proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou. Namítala, že nebylo postaveno najisto, že byla předmětná výzva skutečně učiněna. Uvedla, že přihlížela tomu, jak začala hlídka Městské policie Most provádět kroky vůči jejímu známému, panu X. Po celou dobu se žalobkyně nacházela v blízkosti konfliktu, do kterého se však aktivně nezapojovala, a naopak se snažila situaci uklidnit. Žalobkyně uvedla, že jedinou výzvou, kterou od strážníků městské policie obdržela, byla výzva k předložení občanského průkazu, přičemž když jej nemohla najít, byla strážníkem městské policie několikrát stržena k zemi. Žádné jiné výzvy si nebyla vědoma. Při nástupu do vozidla městské policie se žalobkyně uhodila o součást vozidla, v důsledku čehož byla převezena do nemocnice v Mostě, kde podepsala příkazový blok. Výpověď žalobkyně o průběhu události potvrzuje i výpověď svědka, pana X. Ten popsal, že na něm policie po příjezdu na místo začala provádět úkony a zpacifikovala jej, ze strany strážníků městské policie neslyšel žádnou výzvu směrem k žalobkyni.
4. Žalobkyně dále polemizovala s výpověďmi zasahujících strážníků městské policie, kteří se zákroku účastnili a uvedli, že před použitím donucovacích prostředků vůči žalobkyni byla učiněna výzva, aby se nevměšovala do služebního zákroku. Dle žalobkyně nelze předpokládat, že by jednotliví strážníci vypovídali něco jiného, když by touto svou výpovědí dostali do nevýhodné pozice svého kolegu, jehož zákrok by bylo možno považovat za nezákonný v důsledku absentující výzvy před použitím donucovacích prostředků. Jejich výpovědi proto označila za účelové. Dále uvedla, že užití výzvy

nevyplývá ani z videozáznamu z bezpečnostní kamery, která snímala místo zákroku, jelikož ten neobsahuje zvukovou stopu.

5. Dle žalobkyně správní orgány nesprávně neuvěřily její výpovědi a výpovědi pana X s odkazem na určité nesrovnalosti v těchto výpovědích. Přitom přehlížely nesrovnalosti ve výpovědích strážníků s poukazem na skutečnost, že od uvedeného zákroku v době výpovědi svědků již uběhl rok. V případě žalobkyně a svědka X naopak k delšímu časovému odstupu a jejich podnapilému stavu v době předmětného skutku nepřihlédly, při hodnocení věrohodnosti výpovědí tedy aplikovaly dvojí přístup.
6. Žalobkyně dodala, že zákrok provedený na její osobě ze strany zasahujících strážníků byl učiněn v rozporu s ustanovením § 18 odst. 3, odst. 5 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Odkázala se na nález Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. I. ÚS 1042/1, dle kterého nesmí donucovací prostředky v žádném případě sloužit jako odplata či trest za neuposlechnutí výzvy policisty. I kdyby byla výzva učiněna řádně, je nepochybné, že donucovací prostředky byly použity jako odplata či trest za neuposlechnutí výzvy strážníků. V důsledku toho je třeba tento zákrok hodnotit jako nepřijatelný a nepřiměřený, a to i s ohledem na skutečnost, že v jeho důsledku žalobkyně utrpěla otřes mozku, což si vyžádalo její tří denní hospitalizaci v nemocnici. Žalobkyně proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, dle něž se měli zasahující strážníci na svých výpovědích domluvit, aby nezpochybnil provedený zákrok. Takové tvrzení bylo dle názoru žalovaného pouze domněnkou, přičemž ve věci proti sobě stojí výpovědi čtyř strážníků a protichůdná výpověď žalobkyně. V projednávané věci přitom nebyl zjištěn jiný motiv policistů, pro který by žalobkyni měli stíhat. Jejich výpovědi byly konzistentní a věrohodné. Žalobkyně, která si dle svého tvrzení nevzpomíná na použití zákonné výzvy vůči ní, měla v předmětné době 2,24 ‰ alkoholu v krvi. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem žalobkyně, dle něž kvůli absenci zvukové stopy ve videozáznamu z místa zásahu, nelze učinit závěr o sdělení dané výzvy. Videozáznam je spolu s jednotlivými výpověďmi strážníků dostatečným důkazem o vině žalobkyně.
8. K námitce nepřiměřenosti zákroku zasahujících strážníků žalovaný uvedl, že z videozáznamu je patrné, jak se strážníci opakovaně snažili žalobkyni zamezit ve značně agresivním vměšování se do služebního zákroku, kdy po několika opakovaných upozorněních zasáhli pomocí donucovacích prostředků. S odkazem na komentářovou literaturu a judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatoval, že není přípustné, aby adresát výzvy neuposlechl pokynu úřední osoby z důvodu nesouhlasu s postupem vyzývajícího. Každý je totiž povinen podrobit se výkonu pravomoci úřední osoby bez ohledu na vlastní soukromý názor a teprve následně proti takovému výkonu brojít. Žalovaný proto navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

9. Dne 11. 1. 2020 žalobkyně podepsala blok na pokutu na místě nezaplacenou, kterou jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, jelikož spáchala přestupek podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích tím, že neuposlechla výzvy úřední osoby. Žalobkyně podala dne 24. 2. 2020 podnět k zahájení přezkumného řízení, načež žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 4. 2020 příkazový blok pro vady zrušil.
10. Správní orgán I. stupně proto proti žalobkyni zahájil dne 19. 8. 2020 přestupkové řízení a zároveň oznámil konání ústního jednání dne 14. 9. 2020. Na tomto jednání se žalobkyně vyjádřila k vznesenému obvinění. Zároveň byli jako svědci vyslechnuti zasahující strážníci X
a X a dále též známý žalobkyně X.
11. Žalobkyně k věci mimo jiné uvedla, že jedinou výzvou, kterou od policie obdržela, byla výzva
k předložení občanského průkazu, který ovšem nemohla ihned najít. Vzhledem k tomu, že jí to trvalo, byla častována nevybíravými výrazy ze strany strážníka a následně jím byla zajišťována, sražena na zem, a když se snažila zvednout, což jí s ohledem na požitý alkohol, činilo obtíže, byla velmi ostře sražena opět k zemi. Žádnou jinou výzvu, nežli k předložení občanského průkazu neobdržela. Do zákroku nezasahovala, možná se maximálně zeptala, o co se jedná. Vzpomněla si, že po umístění do vozidla policie se uhodila o nějakou součást vozidla. Na videozáznamu zachycujícím řešenou situaci se nebyla schopna poznat.
12. Svědek X při ústním jednání popsal slovní konflikt v baru Star, který předcházel zákroku strážníků městské policie. Po příjezdu na místo strážníci svědka hodili na zem a zpacifikovali ho, nasadili mu pouta a také mu rozšlápli mobilní telefon. Žalobkyně přišla k nim a ptala se strážníků, co se děje, proč ho napadli, že nic neudělal. Pak už neví, co se dělo dál. Vzali ho a hodili do auta. K dotazům správního orgánu uvedl, že neslyšel, že by strážníci městské policie dávali žalobkyni nějakou výzvu. Při zhlédnutí videozáznamu označil sebe a také žalobkyni, která je druhá osoba, kterou strážníci na místě svalili na zem a zatkli. První osoba, kterou zatkli, byl on.
13. Svědek, strážník X, uvedl, že v uvedený den je poslal operační k baru Star, kde se měl nacházet nějaký Rom, který měl někomu vyhrožovat fyzickou likvidací. Když přijeli na místo, vyzvali jej k prokázání totožnosti, což odmítl, s tím, že byl upozorněn, že když svou totožnost neprokáže, bude předveden. On řekl, že nikam nepůjde. Vyzvali jej zákonnou výzvou
s výstrahou, že jestli s nimi nepůjde ke služebnímu vozidlu, použijí proti němu donucovací prostředky. On neuposlechl. Z tohoto důvodu proti němu byly donucovací prostředky použity. Protože kladl aktivní odpor, byla mu přiložena i pouta. Do tohoto zákroku se začala vměšovat žalobkyně, která byla strážníkem X vyzvána, aby se do zákroku nevměšovala, což neuposlechla. Snažila se strážníky, kteří zasahovali proti panu X, odtáhnout, aby ho nemohli zpacifikovat. Protože neuposlechla výzvy, začala je napadat a snažila se je odtrhnout od pana X, kolegové X a X proti ní použili donucovací prostředky. K dotazu správního orgánu uvedl, že od strážníka X padla výzva „Jménem zákona nevměšujte se do služebního zákroku“. Neví, jestli výzva zazněla přesně takto, ale její

obsah byl v tomto smyslu. Dle videozáznamu neumí přesně určit, kdy měla být dána výzva žalobkyni. Bylo to pravděpodobně předtím, než jí kolega X odtáhl.

14. Svědek, strážník X, uvedl, že v uvedený den byli přivoláni na místo, kde se měla nacházet osoba, která měla vulgárně napadat další hosty. Po příjezdu na místo chtěli tuto osobu ztotožnit. Kolegové vyzvali pana X k prokázání totožnosti, na což nereagoval. Následně byl vyzván zákonnou výzvou, že jinak bude předvedený na obvodní oddělení a jestli neuposlechne, tak budou použity donucovací prostředky, na což zareagoval, že nikam nejde. Následně kolegové použili donucovací prostředky ke svedení k zemi a následně mu na zemi byla přiložena pouta. Když kolegové dávali pouta panu X, začala se do zákroku vměšovat žalobkyně. Strážníci ji z místa vykazali, aby se do zákroku nevměšovala. Dle svědka strážník X použil i zákonnou výzvu, aby se nevměšovala do služebního zákroku. Ona na výzvu nereagovala, proto i proti ní byly použity donucovací prostředky. K dotazu správního orgánu uvedl, že neví úplně přesné znění výzvy. Padla určitě výzva „Jménem zákona“ a v tom smyslu, aby se nevměšovala do služebního zákroku.
15. Dalším provedeným důkazem byl videozáznam z bezpečnostní kamery, která snímala místo zákroku strážníků městské policie. Záznam neobsahuje zvukovou stopu, avšak je na něm patrné, že u zábradlí oddělujícího vozovku od chodníku stojí v době příjezdu hlídek městské policie čtyři osoby. Na základě výpovědí svědků lze bezpečně určit dvě z těchto osob, a to žalobkyni a svědka X. Je zřejmé, že prvotní komunikace strážníků městské policie je směřována k panu X. Poté, co strážníci přistoupí ke jmenovanému blíže, odstrčí od něj rukama žalobkyni. Ta se následně snaží dostat mezi strážníky a pana M., přičemž rukama sahá směrem ke strážníkům. Jeden z nich ji jednou rukou chytá za oděv a strhává ji za sebe dále od pana X. Zde ji oběma rukama uchopí strážník X a tlačí ji na zábradlí. Žalobkyně se aktivně brání a snaží se uvolnit ruce, které ji drží strážník X. Následně jmenovaný udeří žalobkyni pravou rukou zřejmě do oblasti břicha a svádí ji na zem. Žalobkyně se dále aktivně brání a na okamžik se jí podaří znovu postavit. Strážník X ji opět svádí na zem, tentokrát již s pomocí strážníka Svobody, který na místo přibíhá od zákroku směřovaného vůči panu X. Následně je žalobkyně oběma zmíněnými strážníky zakleknuta a přichází třetí strážník, zřejmě proto, aby jí přiložil pouta. Na záznamu je pak zachyceno odvedení žalobkyně a pana X do služebních vozidel městské policie a jejich odjezd.
16. Při ústním jednání dne 12. 1. 2021 byli vyslechnuti zasahující strážníci X, X a X. Strážník X uvedl, že po příjezdu na místo kolega X se strážníkem X a X jednali s tím X, proti němuž nakonec použili donucovací prostředky. Na místě byla i žalobkyně, která do tohoto zákroku stále zasahovala. Nejprve na kolegy pokřikovala a snažila se dostat k zákroku. Pak se snažila odtrhnout zakročující hlídku. Už předtím, byla několikrát upozorněna, ať se nevměšuje do zákroku. Pak ji kolega X vyzval zákonnou výzvou, ať se do zákroku nevměšuje. Výzva padla minimálně dvakrát. Žalobkyni se podařilo dostat ke kolegům, kteří zasahovali proti tomu X, a jednoho z nich, který k ní byl zády, chytila. Poté co chytila zezadu některého z kolegů, kolega X použil donucovací prostředky. Svědek je použil také. Přitom se žalobkyně celou dobu aktivně bránila.
17. Strážník X uvedl, že žalobkyně na strážníky na místě začala vyskakovat, aby jejího známého nechali, snažila nacpat mezi ně a jeho. Když po poslední výzvě svedli známého

žalobkyně na zem, letmo zahlédl, že žalobkyně chytila kolegu X pod krkem nebo za oblečení. Když poutali známého žalobkyně, jeden z kolegů odešel, aby pomohl kolegovi X s žalobkyní. K dotazu správního orgánu uvedl, že si nevzpomíná, jestli byla směřována nějaká výzva přímo žalobkyni.

18. Strážník X uvedl, že po příjezdu na místo se projevoval jako agresor pán, který tam byl s žalobkyní. U něj byli kolegové a něco s ním řešili. Do toho se začala plést žalobkyně. Viděl jí, že strká do kolegů, tak ji vzal stranou, tam jí třikrát zákonnou výzvou upozorňoval, ať zanechá svého protiprávního jednání. Žalobkyně jej držela pod krkem a po každé výzvě ho více mačkala a byla agresivnější. Ví, že na toho pána byly použity donucovací prostředky a na žalobkyni také. K dotazu správního orgánu uvedl, že žalobkyni vyzval: „Jménem zákona zanechte svého protiprávního jednání, nebo budou použity donucovací prostředky“. Výzvy začal dávat v okamžiku, kdy přišel k žalobkyni. K dotazům zástupce žalobkyně uvedl, že výzvy padly ihned za sebou. Vždy, když dal jednu výzvu, žalobkyně reagovala tím, že byla agresivnější. K donucovacím prostředkům přistoupil až po třetí výzvě. Do té doby žádné donucovací prostředky nepoužil. Žalobkyni nesdělil, jakého protiprávního jednání se dopouští, jelikož to sama dobře věděla, když ho škrtila.
19. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 9. 2. 2021, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Správní orgán I. stupně zhodnotil získané důkazy a dospěl k závěru, že bylo dostatečně prokázáno, že se žalobkyně dopustila skutku, který je jí kladen za vinu. Její jednání bylo prokázáno především výpovědí tří strážníků městské policie X, X a X, kteří shodně vypověděli, že jejich kolega X užil směrem k žalobkyni výzvy uvozené slovy „jménem zákona“ v tom smyslu, aby se nevměšovala do služebního zákroku. Samotný X uvedl, že užil výzvy ve znění „Jménem zákona zanechte svého protiprávního jednání, nebo budou použity donucovací prostředky“. Drobnější rozpory ve výpovědích strážníků lze dle názoru správního orgánu připsat především velkému časovému odstupu, kdy od zákroku strážníků uplynul v době výpovědi svědků jeden rok.
20. Dle správního orgánu I. stupně bylo důležité, že se všichni čtyři jmenovaní při popisu situace v podstatných bodech shodli, a incident na místě popsali obdobně, včetně užití zákonné výzvy vůči žalobkyni a toho, že jmenovaná této výzvy neuposlechla. Věrohodnost výpovědí strážníků byla dána zejména tím, že tyto výpovědi v podstatných bodech korespondovaly s pořízeným videozáznamem. Nelze je tedy považovat za účelové, zejména proto, že neměli k žalobkyni nebo k projednávané věci subjektivní vztah. Pokud jde o výpověď žalobkyně, ta na rozdíl od svědků nebyla povinna vypovídat pravdu a byla pravděpodobně ovlivněna zájmem na výsledku řízení. Tento názor správní orgán opřel zejména o tvrzení žalobkyně, že se v žádném případě do zákroku strážníků nevměšovala, ani mu nehodlala bránit, které je v přímém rozporu s pořízeným videozáznamem. Z něj je patrné, jak žalobkyně opakovaně strážníky odstrkovala od pana X, načež se sama aktivně s pomocí svých paží snažila dostat mezi jmenovaného a zasahující strážníky. Popíráním této snadno ověřitelné skutečnosti sama žalobkyně ubrala své výpovědi na věrohodnosti. Výpověď svědka X také neodpovídá pořízenému videozáznamu. Skutečnost, že žádnou výzvu neslyšel, lze věrohodně vysvětlit tím, že v době, kdy výzva dle výpovědí strážníků padla, byly vůči panu X používány donucovací prostředky. Správní orgán I. stupně

zhodnotil míru zavinění žalobkyně a věnoval se též určení výše sankce, kterou stanovil ve výši 2 000 Kč.

21. K odvolání žalobkyně, jehož podstata je shodná, jako nyní uplatněné žalobní námitky, vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že spáchání přestupku žalobkyní plyne z videozáznamu ve spojení s výpověďmi strážníků. Dílčí rozpory v jejich výpovědích, zejména ohledně přesného znění výzvy, lze přičíst velkému časovému odstupu. Ve stěžejních bodech se však shodují. Z videozáznamu je patrné, jak se žalobkyně vměšuje do služebního zásahu. Žalovaný konstatoval, že videozáznam sice postrádá doprovodný zvukový záznam, na což žalobkyně poukazovala, nicméně je doplněn výpověďmi strážníků, kteří se v době incidentu na místě nacházeli. Proti tvrzení žalobkyně stály výpovědi čtyř strážníků, kteří nezávisle na sobě tvrdili, že zákonná výzva zazněla, dokonce opakovaně. Mimo prostého výkonu služby nebyl dán žádný jiný motiv, pro který by strážníci žalobkyni stíhali. Jejich výpovědi byly konzistentní a věrohodné. Žalobkyně neuposlechla výzvy městské policie, která musela přistoupit k donucovacím prostředkům. Na rozdíl od strážníků měla žalobkyně motiv, proč vypovědět, že proti ní policisté neužili zákonné výzvy. Totéž platí i pro výpověď známého žalobkyně, pana M. Na podporu své argumentace odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j.: 4 As 19/2007-114, týkající se věrohodnosti výpovědi policisty.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
23. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
24. Podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
25. Pokud jde o skutková zjištění, rozhodnutí správních orgánů se v podstatném rozsahu opírala o svědecké výpovědi strážníků, kteří byli přítomni zásahu proti žalobkyni nebo jej přímo prováděli. Zdejší soud ve shodě s žalovaným považuje jejich výpovědi za hodnověrné. Zasahující strážníci mají v popisu práce mimo jiné dbát o dodržování právních předpisů a z ničeho nevyplynul takový jejich vztah k věci či k žalobkyni, kterým by byla věrohodnost jejich výpovědi zpochybněna. Žalobní argumentace poukazující na rozpory

ve výpovědích zasahujících strážníků je nedůvodná. Jak již uvedl žalovaný, všichni vypovídající strážníci se na podstatných okolnostech případu shodli, a to včetně užití zákonné výzvy i toho, že žalobkyně tuto výzvu neuposlechla. Tyto výpovědi pak korespondovaly s videozáznamem z místa spáchání přestupku. Hovořili-li strážníci o tom, že žalobkyně byla vyzvána, aby se do jejich zákroku nevměšovala, není podstatné, že si již nepamatovali doslovné znění výzvy, popřípadě je uváděli s odchylkami. Z jejich výpovědí plyne, že výzva ve smyslu, aby se žalobkyně do zákroku nevměšovala, padla. Ostatně z kontextu situace, který je patrný i z kamerového záznamu, muselo být žalobkyni zjevné, co po ní strážníci chtějí.

26. Je to naopak výpověď žalobkyně a jejího známého pana M., která se s videozáznamem v podstatných okolnostech rozchází. Je totiž zřejmé, že žalobkyně skutečně do zákroku fyzicky zasahovala a výkonu služby zasahujících strážníků směřovanému proti panu M. bránila. Nelze tedy přisvědčit její argumentaci, že by se do zákroku nijak aktivně nezapojovala. Stejně tak ze záznamu nevyplývá, že by proti ní měly být užity donucovací prostředky v důsledku pouhého neprokázání totožnosti. Obdobně se s pořízeným videozáznamem rozchází i výpověď pana X, dle něž měla žalobkyně se strážníky pouze v klidu hovořit, nikoli se pouštět do fyzického kontaktu.

27. Zdejší soud se rovněž plně ztotožňuje se závěry vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, citovaného v napadeném rozhodnutí.

Podle něj: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Je třeba dodat, že ani ve zdejších případech nebyl zjištěn žádný vztah mezi zasahujícími strážníky a žalobkyní. Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu jsou proto aplikovatelné i na případ zde přezkoumávané věci.

28. K věci lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, ze kterého se podává: *„Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal.“*

29. Ve zdejším soudem přezkoumávané věci vyjádřily správní orgány úvahy, které je vedly k odmítnutí námitek žalobkyně, zcela srozumitelně. Žalovaný ve shodě se správním

orgánem I. stupně vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, z jakého důvodu uvěřil výpovědím zasahujících strážníků. Jejich tvrzení porovnal s videozáznamem z místa spáchání přestupku a s odkazy na relevantní judikaturu vysvětlil, z jakého důvodu námitkám žalobkyně nepřisvědčil. Se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí se soud ztotožňuje.

30. Tvrzení, že strážníci se na obsahu svých výpovědí účelově domluvili, je nepodloženou spekulací, přičemž důvody, pro něž správní orgány strážníkům uvěřily, byly shrnuty výše. Nejedná se o dvojí přístup při hodnocení věrohodnosti výpovědí, pokud správní orgány řádně odůvodnily, proč uvěřili jedné skutkové verzi a druhé nikoli. Delší časový odstup a podnapilý stav žalobkyně v době skutku nejsou skutečnostmi, které by samy o sobě musely svědčit ve prospěch žalobkyně.
31. Námitce nepřiměřenosti zásahu strážníků, kteří měli vůči žalobkyni zakročit příliš tvrdě, což vedlo až k jejímu zranění, soud relevanci nepřiznal, neboť svou podstatou vybočuje z předmětu nyní vedeného soudního řízení správního. Účelem tohoto řízení je přezkum správního rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku. Za tím účelem bylo s ohledem na žalobní námitky třeba především posoudit, zda žalobkyni byla dána výzva, aby se nevměšovala do zákroku strážníků, a zda žalobkyně případně takovou výzvu uposlechla či nikoli. Tyto otázky jsou podstatné pro závěr, zda žalobkyně spáchala či nespáchala přestupek dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Pokud jde o následný děj, včetně intenzity zákroku, který přišel z důvodu, že žalobkyně výzvu neuposlechla, jsou tyto skutečnosti bez vlivu na odpovědnost žalobkyně za přestupek. Jinak řečeno, ani případný příliš tvrdý zákrok strážníků nemůže zbavit žalobkyni odpovědnosti za jednání, jehož se prokazatelně dopustila. Cestou právní obrany proti hrubosti zákroku strážníků není žaloba proti rozhodnutí ve věci přestupku žalobkyně spočívajícím v neuposlechnutí výzvy.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce a presumovaného souhlasu žalovaného.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 24. ledna 2022

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce